

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **O. S.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně podané proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 1. 2005, č. j. 61 Az 129/2004 – 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 18. 6. 2004, č. j. OAM-2139/VL-07-05-2004, zamítl žalovaný žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Po provedeném dokazování vzal žalovaný za objasněno, že důvodem žádosti žalobkyně o udělení azylu byly obavy z výhrůžek ze strany soukromých osob, které na ni nezákonným způsobem vymáhaly finanční prostředky, přičemž tento důvod nelze podřadit pod ustanovení § 12 zákona o azylu.

Žaloba podaná žalobkyní proti tomuto rozhodnutí byla napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 1. 2005, č. j. 61 Az 129/2004 – 18 zamítnuta a současně bylo vysloveno, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Provedenými důkazy vzal totiž uvedený krajský soud za prokázané, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci před vydáním svého rozhodnutí a se závěry v tomto rozhodnutí uvedenými se ztotožnil, přičemž neshledal, že by se žalovaný při projednání věci dopustil jakéhokoliv procesního pochybení.

Kasační stížností podanou k poštovní přepravě dne 8. 3. 2005, adresovanou Nejvyššímu správnímu soudu, a tomuto soudu doručenou dne 9. 3. 2005, se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení napadeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně podala návrh na ustanovení bezplatného právního zástupce z řad advokátů, požádala o osvobození od soudních poplatků, o nařízení veřejného projednání věci a o přibrání tlumočnicka jazyka ukrajinského do řízení. Požádala též, aby Nejvyšší správní soud přiznal ve smyslu § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) odkladný účinek kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud se důvodností podané kasační stížnosti nemohl zabývat, neboť byla podána opožděně.

Ze spisu vyplývá, že výše uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, ve kterém byla stěžovatelka řádně poučena o možnosti podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím podepsaného soudu, přičemž podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení advokátem (pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání), byl prostřednictvím soudní doručovatelky doručen do vlastních rukou stěžovatelky dne 7. 2. 2005, což stěžovatelka stvrdila svým podpisem.

V souladu s ustanovením § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. pak stanoví, že lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků, končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, jenž určil počátek lhůty. Protože dnem, který určil počátek běhu lhůty pro podání kasační stížnosti (dnem „doručení písemnosti“) bylo v projednávané věci pondělí dne 7. 2. 2005 a jednalo se o lhůtu dvoutýdenní, posledním dnem lhůty pro podání kasační stížnosti bylo pak pondělí dne 21. 2. 2005. Nejpozději v tento den mohla stěžovatelka podat kasační stížnost s účinky zachování lhůty.

Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze ve smyslu ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. prominout.

Z obsahu spisu dále vyplývá (jak již bylo výše naznačeno), že kasační stížnost sepsanou dne 2. 3. 2005, odevzdala stěžovatelka k poštovní přepravě dne 8. 3. 2005, jak o tom svědčí záznam pošty P. 12 na obálce, v níž byla kasační stížnost Nejvyššímu správnímu soudu doručována. Stalo se tak nepochybně po marném uplynutí zákonem stanovené lhůty k podání kasační stížnosti, která skončila dne 21. 2. 2005 a nezbývá tudíž než konstatovat, že lhůta pro podání kasační stížnosti byla zmeškána a Nejvyšší správní soud ji musel pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítnout. Nutno v této souvislosti poznamenat, že opožděnost kasační stížnosti je ostatně patrna i z data jejího sepsání – 2. 3. 2005.

Za této situace, kdy byla kasační stížnost podána opožděně, nebylo třeba odstraňovat nedostatek povinného zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti. Stejně tak z důvodu opožděnosti podané kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud již nemohl zabývat ani návrhem na přiznání odkladného účinku uvedené stížnosti a také se jím nezabýval.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., neboť v případech odmítnutí kasační stížnosti nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu